

Heldin uit de Alpen laat zachte kant zien

MUZIEK LA WALLY

★★★★★

Dirigent Carella slaat met de concertante versie van Catalani's opera geen slecht figuur.

AMSTERDAM Voor wie vindt dat opera het moet hebben van de stem, vormt de operaserie van de Zaterdag-Matinee een godsgeschenk. Die zet solisten, koor en orkest in de concertstand en laat hen in een fijne akoestiek hun werk doen. Geen toneelbeeld dat afleidt, geen strapatsen van een regisseur. Ogen dicht en genieten: zo overzichtelijk kan een kunstvorm zijn.

De Tiroler Alpen moest het publiek

er zaterdag zelf bij denken, net als een boerenfuif, een lawine en een sprong in het ravijn. Die laatste ondernam Walburga Stromminger, beter bekend als La Wally. Sinds haar lot in de gelijknamige opera door Alfredo Catalani uit de doeken is gedaan, kent ze wereldwijd bewonderaars.

Niet dat *La Wally* in operahuizen zo vaak wordt opgevoerd. Alpine folklore, een heldin die de verdenking op zich laadt van een meervoudige persoonlijkheidsstoornis – regisseurs kijken wel uit. Gelukkig voor Wally greep Catalani in 1892 voor een sleutelmoment terug op de noten van zijn eigen *Chanson Groënlandaise*. Zo fabriceerde hij *Ebben, ne andrò lontano*, een prachtaria die sinds 1981 heeft geprofiteerd van een prominente rol in de film *Diva*.

'Oké, dan verdwijn ik wel in de verte', zingt Wally nadat ze van het erf is geschopt door haar vader, die vindt dat ze moet trouwen met de ene jager terwijl Wally natuurlijk verliefd is op

Eva-Maria Westbroek kopte de aria met een paar sierlijke bogen in

.....
de andere. Eva-Maria Westbroek kopte de aria met een paar sierlijke bogen in, wat de sopraan aan het slot van de eerste akte meteen al kwam te staan op gejuich en gejubel.

Westbroek, Nederlands jongste diva, karakteriseerde een middag lang vooral Wally's zachte kant. Min-

der uit de verf kwam het pronte wijf dat vechtende kerels scheidt en als kind al gierenesten plunderde. Maar dat kan ook liggen aan de pen van Catalani, de grote sfeerschepper die minder een meester was van de vocale karakterisering dan van het pakkende orkestrale moment.

Meer dan een ijzige piccolo of een sombere althobo heeft Catalani er niet voor nodig om Alpennevels of innerlijke broei te schetsen. Geen wonder dat Arturo Toscanini, Catalani's vriend en voorvechter, die stukken de wereld over sleepte.

Met het Radio Filharmonisch Orkest sloeg Giuliano Carella evenmin een slecht figuur. Of het nu de van Wagner gepikte harmonische brouwsels waren of een Tiroler speelmansdeun: Carella zond ze met een bewon-

derenswaardige transparantie de Grote Zaal in.

Toch leken zijn solozangers geïmponeerd door het machtige orkestlichaam achter zich. In de jacht op decibellen kneep Wally's geliefde Hagenbach (tenor Mats Carlsson) zijn stem nogal af. Zijn rivaal Gellner (bariton Piero Terranova) bezat nijd, maar net te weinig power. Aan markante articulatie ontbrak het de sopraan Inna Dukach in de exotische 'jodelaria' van de kleine citerspeler Walter.

Maar het Groot Omroepkoor zong groots. Deze profs kijken niet op een gesuikerd 'Santa Maria' of een 'haha-ha!' uit volle borst.

Guido van Oorschot

Alfredo Catalani: La Wally. 27/2, Amsterdam. Radio 4: 2/3, 20.00 uur.